ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 21ης Φεβρουαρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-215/00,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Regeringsrätten (Σουηδία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Arbetsmarknadsstyrelsen

και

Petra Rydergård,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, S. von Bahr, D. A. O. Edward, A. La Pergola και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Arbetsmarknadsstyrelsen, εκπροσωπούμενο από τους J. I. Samuelsson Apelgren και A. Rydh,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την K. Oldfelt Hjertonsson και τον D. Martin,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Οκτωβρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με απόφαση της 3ης Μαΐου 2000, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 31 Μαΐου 2000, το Regeringsrätten (ανώτατο διοικητικό δικαστήριο) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Arbetsmarknadsstyrelssen (σουηδικής υπηρεσίας απασχολήσεως, στο εξής: AMS) και της P. Rydergård, όσον αφορά την άρνηση του AMS να χορηγήσει στην P. Rydergård τη βεβαίωση που της επιτρέπει να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να αναζητήσει εκεί απασχόληση, διατηρώντας συγχρόνως το δικαίωμα εισπράξεως σουηδικών παροχών ανεργίας.

Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση

3 Το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο μισθωτός ή μη μισθωτός σε πλήρη ανεργία, ο οποίος πληροί τους όρους που απαιτούνται από τη νομοθεσία κράτους μέλους για να έχει δικαίωμα παροχών και ο

οποίος μεταβαίνει σε ένα ή περισσότερα άλλα κράτη μέλη για να αναζητήσει εργασία, διατηρεί το δικαίωμα των παροχών αυτών υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις και με τους ακόλουθους περιορισμούς:

α) προ της αναχωρήσεώς του, πρέπει να έχει εγγραφεί ως αιτών εργασία και να έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους επί τέσσερις τουλάχιστον εβδομάδες μετά την έναρξη της ανεργίας. Οι αρμόδιες υπηρεσίες ή φορείς δύνανται, πάντως, να επιτρέψουν την αναχώρησή του προ της λήξεως της προθεσμίας αυτής·

β) πρέπει να εγγραφεί ως αιτών εργασία στις υπηρεσίες απασχολήσεως καθενός των κρατών μελών στα οποία μεταβαίνει και να υποβάλλεται στον έλεγχο που είναι οργανωμένος εκεί. Ο όρος αυτός θεωρείται ότι εκπληρώθηκε για την προ της εγγραφής περίοδο, αν ο ενδιαφερόμενος εγγραφεί εντός επτά ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε να είναι στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους από το οποίο αναχώρησε. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις η προθεσμία αυτή δύναται να παραταθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες ή τους αρμοδίους φορείς·

γ) το δικαίωμα παροχών διατηρείται επί χρονικό διάστημα τριών μηνών κατ' ανώτατο όριο, από την ημερομηνία κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος έπαυσε να είναι στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους από το οποίο αναχώρησε, χωρίς η συνολική διάρκεια χορηγήσεως των παροχών να δύναται να υπερβεί το χρονικό διάστημα για το οποίο έχει δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους αυτού. Στην περίπτωση του εποχιακά εργαζομένου, η διάρκεια αυτή περιορίζεται επιπλέον στο χρονικό διάστημα που απομένει μέχρι το τέλος της εποχής για την οποία έχει προσληφθεί.»

4 Το άρθρο 83, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό 118/97 (στο εξής: κανονισμός 574/72), ορίζει ότι, για να διατηρήσει το δικαίωμα των παροχών, ο άνεργος τον οποίο

αναφέρει το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 υποχρεούται να προσκομίσει στον φορέα του τόπου στον οποίο μετέβη βεβαίωση με την οποία ο αρμόδιος φορέας πιστοποιεί ότι συνεχίζει να δικαιούται παροχές με τις προϋποθέσεις που ορίζονται στην παράγραφο 1, στοιχείο β', του άρθρου αυτού.

Η εθνική νομοθεσία

5 Δυνάμει του άρθρου 10 του κεφαλαίου 4 του lagen (1962:381) om allmän försäkring (νόμου περί κοινωνικής ασφαλίσεως) ένας γονέας δικαιούται προσωρινό γονικό επίδομα για τη φροντίδα αρρώστου τέκνου αν ο γονέας πρέπει να διακόψει την αμειβόμενη εργασία του λόγω, μεταξύ άλλων, ασθενείας ή μολυσματικής νόσου του τέκνου.

6 Οι παροχές ανεργίας λόγω απωλείας εισοδημάτων καταβάλλονται, δυνάμει του lagen (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring (νόμου περί ασφαλίσεως ανεργίας), στους καλυπτομένους από ταμείο ανεργίας οι οποίοι είναι άνεργοι και οι οποίοι προηγουμένως εργάστηκαν για κάποιο διάστημα. Για να δικαιούται τις παροχές, ο αιτών πρέπει, μεταξύ άλλων, να είναι ικανός προς εργασία και να μην κωλύεται να εργαστεί· πρέπει επίσης να αποδέχεται κάθε κατάλληλη θέση εργασίας που του προσφέρεται. Οι παροχές καταβάλλονται υπό μορφή ημερησίου επιδόματος.

7 Κατά το άρθρο 20 του νόμου περί ασφαλίσεως ανεργίας, το ημερήσιο επίδομα δεν μπορεί να καταβάλλεται αν για το οικείο διάστημα ο αιτών εισπράττει γονικό επίδομα.

Η διαφορά της κύριας δίκης

8 Η P. Rydergård ενεγράφη ως άνεργη στις σουηδικές υπηρεσίες απασχολήσεως από τις 25 Σεπτεμβρίου 1998 και εισέπραττε παροχές ανεργίας. Ζήτησε να της χορηγηθεί η βεβαίωση που προβλέπει το άρθρο 83, παράγραφος 1, του κανονισμού 574/72, με την αιτιολογία ότι σκόπευε να μεταβεί στη Γαλλία στις 27 Οκτωβρίου 1998 για να αναζητήσει εργασία εκεί.

9 Το AMS, το οποίο εκδίδει τις βεβαιώσεις αυτές, πληροφορήθηκε ότι η P. Rydergård εισέπραξε προσωρινό γονικό επίδομα λόγω της φροντίδας του άρρωστου τέκνου της στις 28, 29 και 30 Σεπτεμβρίου 1998 και στις 12 και 13 Οκτωβρίου 1998, δηλαδή συνολικά πέντε ημέρες κατά το διάστημα που ήταν εγγεγραμμένη ως άνεργη. Ως εκ τούτου, απέρριψε την αίτηση της P. Rydergård για τη χορήγηση της εν λόγω βεβαιώσεως, με την αιτιολογία ότι αυτή δεν εδικαιούτο παροχές ανεργίας για όλο το διάστημα των τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων αμέσως πριν από την προβλεπόμενη ημερομηνία αναχωρήσεώς της.

10 Η P. Rydergård προσέφυγε κατά της αποφάσεως αυτής. Το länsrätt (διοικητικό πρωτοδικείο του νομού) δέχθηκε την προσφυγή της και υποχρέωσε το AMS να εκδώσει τη βεβαίωση.

11 Το AMS άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του länsrätt ενώπιον του kammarrätt (διοικητικού εφετείου), η οποία όμως απορρίφθηκε.

12 Το AMS άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως του kammarrätt ενώπιον του Regeringsrätten. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, το AMS υποστήριξε ότι από τις προϋποθέσεις και τα κριτήρια του άρθρου 69, παράγραφος 1, του κανονισμού

1408/71 προκύπτει ότι ένα άτομο που προτίθεται να αναζητήσει απασχόληση σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να έχει παραμείνει διαθέσιμο στη σουηδική αγορά εργασίας επί τέσσερις τουλάχιστον συναπτές εβδομάδες αμέσως πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία αναχωρήσεως, προκειμένου να διατηρεί το δικαίωμα εισπράξεως των σουηδικών παροχών ανεργίας. Πρέπει επιπλέον να έχει εκδοθεί απόφαση του ταμείου ανεργίας του αναγνωρίζουσα ότι το εν λόγω άτομο δικαιούται τις παροχές ανεργίας τις τέσσερις αυτές συναπτές εβδομάδες. Δεν πρέπει να έχει υπάρξει καμία διακοπή του δικαιώματος εισπράξεως παροχών.

13 Το AMS ισχυρίστηκε ότι το αν το άτομο που προτίθεται να αναζητήσει απασχόληση σε άλλο κράτος μέλος έχει τεθεί στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους και πληροί τις προϋποθέσεις για να δικαιούται παροχές ανεργίας κρίνεται βάσει της εθνικής νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους. Συγκεκριμένα, η ιδιότητα του «ανέργου» μπορεί να προσδιοριστεί αποκλειστικώς βάσει της νομοθεσίας της χώρας που καταβάλλει στο άτομο παροχές ανεργίας. Το AMS αναφέρθηκε συναφώς στο σημείο 6 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα G. Tesauro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 8ης Απριλίου 1992, C-62/91, Gray (Συλλογή 1992, σ. I-2737).

14 Το AMS φρονεί ότι όποιος εισπράττει προσωρινό γονικό επίδομα για τη φροντίδα αρρώστου τέκνου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71. Πράγματι, κατά το διάστημα για το οποίο καταβλήθηκε το επίδομα αυτό η P. Rydergård δεν ήταν σε θέση να αναλάβει αμέσως απασχόληση.

15 Κατά το AMS, το διάστημα των τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων έπρεπε, εν προκειμένω, να αρχίσει να υπολογίζεται μόλις από την πρώτη ημέρα της ανεργίας μετά από το διάστημα για το οποίο καταβλήθηκε προσωρινό γονικό επίδομα, δηλαδή από τις 14 Οκτωβρίου 1998.

16 Κρίνοντας ότι η επίλυση της ενώπιόν του εκκρεμούς διαφοράς απαιτούσε την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, το Regeringsrätten υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Μπορεί το άτομο που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με την Petra Rydegård να θεωρηθεί ότι έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, κατά τις ημέρες του διαστήματος ανεργίας κατά τις οποίες κωλυόταν να αναλάβει αμειβόμενη εργασία λόγω του ότι φρόντιζε το άρρωστο τέκνο του; Εξαρτάται η απόφαση επ' αυτού από το περιεχόμενο των εθνικών κανόνων;

2) Περιέχει το άρθρο 69, παράγραφος 1, [του κανονισμού 1408/71] απαίτηση να έχει παραμείνει ο αιτών εργασία στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως επί διάστημα τεσσάρων συναπτών εβδομάδων αμέσως πριν από την αναχώρησή του προς άλλο κράτος μέλος;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

17 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 69 του κανονισμού 1408/71 παρέχει στον εργαζόμενο που τελεί σε ανεργία τη δυνατότητα να αποφύγει για ορισμένη περίοδο, έτσι ώστε να μπορέσει να ζητήσει εργασία σε άλλο κράτος μέλος, την υποχρέωση που του επιβάλλουν οι διάφορες εθνικές νομοθεσίες να τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους, χωρίς εντούτοις να χάνει το δικαίωμα επιδόματος ανεργίας έναντι του κράτους αυτού (απόφαση της 19ης Ιουνίου 1980, 41/79, 121/79 και 796/79, Testa κ.λπ., Συλλογή τόμος 1980/ΙΙ, σ. 319, σκέψη 4).

18 Η διάταξη αυτή δεν αποτελεί απλό μέτρο εναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών σε ζητήματα κοινωνικής ασφαλίσεως. Καθιερώνει υπέρ των εργαζομένων που την επικαλούνται ένα αυτόνομο σύστημα που αποκλίνει από τους κανόνες του εσωτερικού δικαίου και πρέπει να ερμηνεύεται ομοιόμορφα σε όλα τα κράτη μέλη, όποιο και αν είναι το καθεστώς που προβλέπει η εθνική νομοθεσία για τη διατήρηση και την απώλεια του δικαιώματος παροχών (προπαρατεθείσα απόφαση Testa κ.λπ., σκέψη 5).

19 Επομένως, οι προϋποθέσεις του άρθρου 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 έχουν την έννοια ότι είναι εξαντλητικές και ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δεν έχουν την ευχέρεια να επιβάλλουν επιπλέον προϋποθέσεις.

20 Ωστόσο, η διαπίστωση αυτή δεν σημαίνει ότι δεν είναι αναγκαία η αναφορά στο εθνικό δίκαιο είτε του κράτους μέλους από το οποίο αναχωρεί ο άνεργος είτε αυτού στο οποίο μεταβαίνει, προκειμένου να εξακριβωθεί αν πληρούνται ορισμένες από τις προϋποθέσεις που επιβάλλει η διάταξη αυτή.

21 Τούτο ισχύει, μεταξύ άλλων, ως προς την προϋπόθεση του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, κατά το οποίο ο εργαζόμενος πρέπει να υποβληθεί στον έλεγχο των υπηρεσιών απασχολήσεως που έχει οργανωθεί στο κράτος μέλος στο οποίο αυτός μεταβαίνει.

22 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την προϋπόθεση του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 1408/71, δυνάμει του οποίου η συνολική διάρκεια χορηγήσεως των παροχών δεν δύναται να υπερβεί το χρονικό διάστημα για το οποίο ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους από το οποίο αναχώρησε.

23 Ο έλεγχος της πληρώσεως των προϋποθέσεων αυτών προϋποθέτει κατ' ανάγκην την εφαρμογή, αφενός, των διατάξεων του δικαίου του κράτους μέλους στο οποίο μεταβαίνει ο άνεργος οι οποίες διέπουν τον έλεγχο των ανέργων εκ μέρους των

υπηρεσιών απασχολήσεως και, αφετέρου, των διατάξεων του δικαίου του κράτους μέλους από το οποίο αναχώρησε ο άνεργος οι οποίες διέπουν τη διάρκεια χορηγήσεως των παροχών ανεργίας. Οι διατάξεις αυτές μπορούν να διαφέρουν από το ένα κράτος μέλος στο άλλο, χωρίς ωστόσο να εμποδίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή του άρθρου 69 του κανονισμού 1408/71.

24 Το άρθρο 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, κατά το οποίο ο εργαζόμενος πρέπει να έχει εγγραφεί ως αιτών εργασία και να έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους επί τέσσερις τουλάχιστον εβδομάδες μετά την έναρξη της ανεργίας, πρέπει να ερμηνεύεται εντός του ιδίου πλαισίου.

25 Η ομοιόμορφη εφαρμογή της διατάξεως αυτής σε όλα τα κράτη μέλη, η οποία καθιστά δυνατή την επίτευξη του σκοπού της, που συνίσταται στη συμβολή στη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων σύμφωνα με το άρθρο 42 ΕΚ, δεν επιβάλλει να ρυθμίζονται κατά ομοιόμορφο τρόπο σε όλα τα κράτη μέλη η διαδικασία εγγραφής ενός εργαζομένου ως αιτούντος εργασία και το ζήτημα υπό ποιες προϋποθέσεις πρέπει να θεωρείται ότι αυτός παρέμεινε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους.

26 Επομένως, η εκτίμηση του ζητήματος αν ένα άτομο παρέμεινε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους πρέπει να γίνεται σύμφωνα με τη σχετική κανονιστική ρύθμιση του κράτους αυτού. Στην υπόθεση της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο θα πρέπει μεταξύ άλλων να ελέγξει αν η απώλεια του δικαιώματος εισπράξεως του ημερησίου επιδόματος κατά το διάστημα εισπράξεως του προσωρινού γονικού επιδόματος αποκλείει, δυνάμει της σουηδικής νομοθεσίας, τη δυνατότητα να θεωρηθεί ότι ο οικείος εργαζόμενος τέθηκε, κατά το διάστημα εκείνο, στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους.

27 Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η εκτίμηση του ζητήματος υπό ποιες προϋποθέσεις πρέπει να θεωρείται ότι ένα άτομο παρέμεινε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους, υπό την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, πρέπει να πραγματοποιείται βάσει των κανόνων του εθνικού δικαίου του κράτους αυτού.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

28 Όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, δεδομένου ότι το άρθρο 69 του κανονισμού 1408/71 καθιερώνει υπέρ των εργαζομένων που το επικαλούνται ένα αυτόνομο σύστημα που πρέπει να ερμηνεύεται ομοιόμορφα, οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτά την εφαρμογή του συστήματος αυτού έχουν την έννοια ότι είναι εξαντλητικές.

29 Το άρθρο 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 προβλέπει απλώς ένα διάστημα τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων μετά την έναρξη της ανεργίας, κατά το οποίο ο άνεργος πρέπει να έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους.

30 Η προϋπόθεση αυτή έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό να διασφαλίσει ότι, προτού ένας εργαζόμενος αναχωρήσει, με δαπάνες ενός κράτους μέλος, προς αναζήτηση απασχολήσεως σε άλλο κράτος μέλος, οι αρχές του πρώτου κράτους θα είναι σε θέση, αφενός, να εξακριβώσουν αν ο εργαζόμενος είναι όντως άνεργος και, αφετέρου, να του προσφέρουν απασχόληση.

31 Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, δεν είναι αναγκαίο να απαιτείται όπως οι τέσσερις εβδομάδες είναι συναπτές. Αντιθέτως αρκεί ότι, μετά την έναρξη της ανεργίας, ο αιτών εργασία παρέμεινε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους για συνολικό διάστημα τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων. Στις εθνικές αρχές απόκειται να προσδιορίζουν, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και βασιζόμενες στο εθνικό τους δίκαιο, το χρονικό σημείο που πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί την αρχή της ανεργίας και να ελέγχουν — λαμβάνοντας υπόψη κυρίως την απάντηση που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα — αν συμπληρώθηκε στο διάστημα αυτό.

32 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι ένας αιτών εργασία, προκειμένου να διατηρήσει το δικαίωμα εισπράξεως των παροχών ανεργίας που προβλέπει η διάταξη αυτή, πρέπει να έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους επί συνολικό διάστημα τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων μετά την έναρξη της ανεργίας, ανεξαρτήτως του ότι οι εβδομάδες αυτές δεν ήσαν συναπτές.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με απόφαση 3ης Μαΐου 2000 το Regeringsrätten, αποφαίνεται:

1) Η εκτίμηση του ζητήματος υπό ποιες προϋποθέσεις πρέπει να θεωρείται ότι ένα άτομο παρέμεινε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμο-

δίου κράτους, υπό την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, πρέπει να πραγματοποιείται βάσει των κανόνων του εθνικού δικαίου του κράτους αυτού.

2) **Το άρθρο 69, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό 118/97, έχει την έννοια ότι ένας αιτών εργασία, προκειμένου να διατηρήσει το δικαίωμα εισπράξεως των παροχών ανεργίας που προβλέπει η διάταξη αυτή, πρέπει να έχει παραμείνει στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους επί συνολικό διάστημα τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων μετά την έναρξη της ανεργίας, ανεξαρτήτως του ότι οι εβδομάδες αυτές δεν ήσαν συναπτές.**

Jann von Bahr Edward

La Pergola Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Φεβρουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

P. Jann